

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

ΜΠΟΥΡΝΤΕ: «Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ»

Στο Παρίσι έγινε και γίνεται πολύς θόρυβος διὰ τὸ ἔργον αὐτό· καὶ ἐὰν μὲν ὁ θόρυβος αὐτός γίνεται διὰ τὸ παίξιμον τῶν ἠθοποιῶν, ἔχει καλῶς, ἂν ὅμως γίνεται διὰ τὸ ἔργον, συλλυπούμεθα τοὺς κ. κ. Παρισινοὺς. Καὶ ἐξηγοῦμεθα:

Τὸ μόνον πλυνέκτημα τῆς «Αἰχμαλώτου» εἶναι ὅτι δίδει εὐθύτατον σκῆδιον εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς νὰ παίξουν, νὰ ξετυλίξουν ὅλο τ' ἀδράχτι τῆς τέχνης των, τοὺς μεταβάλλει σχεδὸν εἰς καταπληκτικοὺς ἀκροβάτας τῆς σκηνηκῆς τέχνης.

Ὅτι εἶναι κομπογραμμένο ἔργον καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς μοντέρνας Γαλλικῆς τεχνουργίας, ἐπίσης οὐδεὶς τὸ ἀρνῆται.

Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ κ. Μπουρντέ πῆγε νὰ γράψῃ μὲ τὰ σαστά του κατὰ ἀνώτερον καὶ ἂν ἐπίστευσεν ὅτι τὸ ἔγραψεν, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔγραψεν ἓνα ἔργον σχεδὸν ἄξιον ἑνὸς Μπερνστάιν τὸ πολὺ, μὲ τὸ σχεδὸν εἰς πίστωσιν τοῦ τελευταίου.

Τὸ βαρύτερον τραγικὸ θέμα του τὸ ἐχειρίσθη μὲ σκηνηκὴν μόνον τέχνην καὶ μὲ διόλου φιλολογικότητα. Τὸ ἐχρησιμοποίησεν ὡς ἓναν ἀντιστροφον ἀπὸ μηχανῆς Θεὸν διὰ νὰ πλέξῃ, νὰ μπερδέψῃ μᾶλλον, μίαν σιανδήποτε ὑπόθεσιν.

Τὸ μεγάλο θέμα του δὲν τὸν ἐνδιαφέρει, εἶται φαίνεται τοῦλάχιστον, φροντίζει μόνον διὰ τὴν σκηνηκὴν ἐντύπωσιν. Ἡ κοινωνικὴ ἀποψις μένει «στὴν μπάντα» καμμιὰ μελέτη, καμμιὰ

ψυχανάλυσις. Ἡ κεντρικὴ ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας, τὸ πάθος τῆς Ρένας, μπαμποβογαίνει ἐπὶ σκηνης εἰς «ἔξενον παραμυθίον» διὰ νὰ ὅπως ὁ συγγραφεὺς θέλει ἀπολύτως αὐθαίρετα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τρίτης πράξεως ὁ κ. Μπουρντέ πελαγοδρομεῖ, γράφει σχεδὸν κομηντί, λέτε καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. Ζερμπιντόν νὰ τοῦ κἀντὶ τῆ χάρι· νὰ γράψῃ τὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς πράξεως· κατόπιν συνέχεται καὶ μᾶς δίδει ἓνα ὄμορφο σκηνηκὸ φινάλε.

Ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε τίποτε βέβαιον, ἀφοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς ὁ ἄνθρωπος, οὔτε μᾶς εἶπε τίποτε οὔτε μᾶς πείραξε διόλου· μᾶς ἔδωκε ἓνα νόστιμον ἔργον, ἓνα ἔργο ποῦ δίδει ἀφορμὴν ἐν τούτοις στοὺς ἠθοποιούς μας νὰ παίξουν καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε γ' αὐτὸ πολὺ.

Λοικόν. Ἡ *Κα Κυβέλη* ἔπαιξε μὲ ἀπερίγραπτη εὐγένεια καὶ διπλωματικώτατο τάκτ, τὸν παράξενον γιὰ τὸ δικὸ μας τοῦλάχιστον θέατρο ῥόλο τῆς. Ὑπῆρξε καὶ πάλιν ἡ ἀμίμητη ἀριστοτέχνις τῆς ἀσπτομερείας, ἐπῆρξεν τὸ θαυμάσιον βιολὶ γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει νότα ποῦ νὰ μὴν ἀποδίδεται. Μεγάλῃ ἠθοποιῶς ὅπως εἶναι, ἐπαφελήθηκε ἀπὸ τὸ μοναδικὸ χάρισμα αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ὅπως εἶπαμε, ἔπαιξε, ἔπαιξε, ἀπέδωκε συναισθήματα, λεπτομέρειας, ἀδικαφορήσασα λιγὰκι γιὰ τὴν ἀφορμὴν ποῦ τὰ προκαλοῦσε δι' αὐτά· μεταχειρίσθηκε τὸ ἔργον ὡς ἓνα σιούνηιο σκηνηκῆς τέχνης· ἀλλὰ μήπως πταίει γ' αὐτὸ; Ὁ κ. Μπουρντέ αὐτὸ ἔγραψε. —

Ὁ κ. Βεάνης, ἀπέδωκε πολὺ καλὰ τὸ χαρακτηρισμὸν τοῦ ψυχροῦ καὶ σκληροῦ διπλωμάτῃ

πατρός, που στο κάτω κάτω τίποτα δεν τον ενδιαφέρει περισσότερο από την διαλωματικήν και μονυελεφορούσαν αξιοπρέπεια του, και μαλακώνει και είναι έτοιμος να συγχωρήση ολονδήποτε παραστράτημα της κόρης του, την στιγμήν που διαφαίνεται εις τὸν ὄριζοντα ἡ πιθανότης ἑνὸς καλοῦ γάμου.

Ὁ κ. Παπαγεωργίου, εἶχε τὸν βαρύτερον, τὸν κατ' οὐσίαν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον. Ἦταν ὁσὺντος ὁ ἀπολιθωμένος, ὁ γερασμένος παράκαιρα, ὁ κῦπτων ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς πρωτάκουστης δυστυχίας που εἶνε γύρω καὶ μέσα του, χωρὶς νὰ μπορῇ τίποτε νὰ κάμῃ ἦταν ὁ σὺντος ὁ χωρὶς γυναῖκα, καὶ ἦταν ὁ ἀπατημένος ὁ δίχως ἀντραστὴν.

Σπανίως εἰς τὸ θέατρον παρουσιάσθημε ρόλος μὲ τόσον συγκεντρωμένον βάρος· ὁ κ. Παπαγεωργίου τὸ ἐκράτησεν ἀξιοπρεπέστατα.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης, εἰς τὸν δύσκολον καὶ πλήρη λεπτομερειῶν ρόλον του, ἀκριβέστατος. Τὸν ἐπεριμέναμεν ἰδίως εἰς τὴν πρώτην συνάντησίν του μὲ τὴν Ρένα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθε περὶ τίνος πρόκειται. Ὅλα τὰ φυσικώτατα ἄλλως τε συναισθήματα ποὺ ἴα κερτεῦσουν ἕναν ἄντρα σμιερνὸ μισροστὰ σὲ μὰ τέτοια κόρη τὴν ὁκρίαν καὶ ἀγαπᾷ, τ' ἀπέδωκεν μὲ ἀκρίβειαν ὁ κ. Γαβριηλίδης. Ἡ ἐλαφρὰ ἐκκληξίς, ὁ οἶκτος λίγη ὀργή, λίγη συμπάθεια, λιγάκι εἰρωνεία, λιγάκι φανκὸν, πολὺς πόνος, ὅλα τὰ βρήκαμε

ἐπὶ τὸ πρόσωπο, ἐπὶ τὴν φωνή, ἐπὶ τὴν στάση του. Καμμιὰ λεπτομέρεια δὲν τοῦ ἔφευγε σ' ὄλο τὸ διάστημα τοῦ ρόλου.

Εἶπαμε παραπάνω ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τρίτης πράξεως τὸ ἔργον ἐκτροχιάζεται καὶ πέφτει ἐπανερχόμεθα γιὰ νὰ μὴ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι σ' αὐτὸ πταίσουν ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον οἱ ἠθοποιοί. Πταίει μόνος καὶ ἀπολύτως ὁ συγγραφεὺς.

Ἡ κ. Θεοχάρη πολὺ ἀραία.

Ἡ κ. Ραυτοπούλου ἦταν πολὺ καλὴ, τὸ ἴδιο καὶ ἡ μικρὴ καμαρέρα.

Καὶ τώρα δυὸ τελευταῖα λόγια, γιὰ νὰ εἶμεθα συνεπεῖς καὶ μὲ κάποιον ἄλλο ἄρθρον μας σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο φύλλο. Ἄς μὴ νομισθῇ ὅτι τὰ γραφόμενά μας ἀλληλοσυγκρούονται. Τοὺς καλοὺς καληοὺς συναδέλφους μας τοὺς ἀγαπήσαμε καὶ τοὺς πονᾶμε σὰν ἀδέλφια. Οὕτως καὶ ὅσα γράφουμε, τὰ γράφουμε βέβαια γιὰ ὅλους. Χθὲς βράδυ εἰς τὴν Διονύσια μείναμε κατασυγκνημένοι. Θεέ μου ἔχουμε ἠθοποιοὺς, ἔχουμε, τόσο δύσκολο θᾶταν ἄραγε νὰ μπορούσαμε νάχομε καὶ θέατρο ;

Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ